

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa D. G.-K.
przeciwko P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
następcy prawnego O. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 kwietnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt XXI Pz [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. postanowieniem z dnia 16 listopada 2017 r., wydanym na skutek zażalenia wniesionego przez powódkę D. G.-K. na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 kwietnia 2017 r. w przedmiocie uchylenia nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 grudnia 2016 r. oraz odrzucenia pozwu, uchylił to postanowienie oraz zasądził od pozwanej P. Sp. z o.o. w W. na rzecz powódki kwotę 675 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Pozwana P. Sp. z o.o. w W. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 16 listopada 2017 r., zaskarżając to postanowienie w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c., art. 379 pkt 5 k.p.c.,

art. 394 § 1 k.p.c. i art. 373 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego, to jest art. 493 § 2 k.s.h.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na nieważność postępowania określoną w art. 379 pkt 2 i 5 k.p.c. oraz na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia, będącą konsekwencją niezastosowania w sprawie art. 493 § 2 k.s.h., co doprowadziło do nieważności postępowania, a także wynikającą z naruszenia art. 370 k.p.c. w związku z art. 373 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia, przysługującym od każdego rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Z tych przyczyn ustawodawca wprowadził ograniczenia w dostępie do skargi kasacyjnej. Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2006 r., III CSK 48/06, OSNC 2007 nr 1, poz. 12).

Odnosząc tę regulację do zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 16 listopada 2017 r., Sąd Najwyższy zauważa przede wszystkim, że postanowieniem tym Sąd drugiej instancji uchylił dwa rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, jedno wydane w przedmiocie uchylenia nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i drugie w przedmiocie odrzucenia pozwu. Tymczasem skarga, zgodnie z jej treścią, zaskarża omawiane postanowienie „w całości”, co oznacza, że odnosi się również do postanowienia w przedmiocie uchylenia nakazu zapłaty. Takie orzeczenie z całą pewnością nie należy jednak do kategorii postanowień w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Dlatego też skarga kasacyjna

od takiego orzeczenia jest niedopuszczalna, gdyż wykracza poza zakres przedmiotowy wyznaczony treścią powołanego wcześniej art. 398¹ § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu Najwyższego, niedopuszczalna jest również skarga kasacyjna wniesiona od zaskarżonego postanowienia w tej części, w której uchyla ono rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w przedmiocie odrzucenia pozwu. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że za postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu kończące postępowanie w sprawie, od których przysługuje skarga kasacyjna, uznaje się postanowienia Sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji odrzucające pozew, orzeczenia zmieniające postanowienie sądu pierwszej instancji oddalające - na podstawie art. 222 k.p.c. - zarzut, którego uwzględnienie uzasadniałoby odrzucenie pozwu, a także orzeczenia - wydane w wyniku uwzględnienia apelacji - mocą których uchylono zaskarżony wyrok i pozew odrzucono (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 lutego 2012 r., II CSK 499/11, LEX nr 1215281; z dnia 5 lutego 2015 r., V CZ 106/14, LEX nr 1652411).

Zaskarżone orzeczenie, choć niewątpliwie zostało wydane w przedmiocie odrzucenia pozwu, nie prowadzi natomiast do zakończenia postępowania w sprawie, nie jest więc postanowieniem, które kończy sprawę jako całość, rozstrzygającym spór określony treścią powództwa lub zamykającym drogę do wydania wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 1999 r., II CZ 37/99, OSNC 1999 nr 12, poz. 211 i powołane tam orzecznictwo). Z tej przyczyny również takie postanowienie nie jest zaskarżalne skargą kasacyjną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2013 r., V CZ 161/12, LEX nr 1360368).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy uznał, że skarga kasacyjna pozwanej jest w całości niedopuszczalna. Dlatego też, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.